

Jazz-hétvége

A három nap eseményei között nem volt semmi rendkívüli, ahogyan ez a Magyarországon rendezett jazznapokon lenni szokott. A szervezés közepes színvonalú volt. Gyakorlati voltak a programváltoztatások, pontatlan kezdések, és ismét csak zenélésre alkalmatlan helyiségekben zajlottak a koncertek.

A koncert zenei anyaga hullámzó színvonalú volt. Ismét csak a külföldi együttesek és szólóisták hangversenyei jelentettek igazi élményt, teremtettek verbális jazzhangulatot. Mindössze egyetlen magyar muzsikust — és ez igen szomorú tény a magyar jazzvilágra nézve — Szabados György érte el zongorajátékával az európai, élvonalbeli szintet.

A szólóhangversenyek sorában három zongorista produkciója volt kiemelkedő: Reiner Brüninghaus-é, (NSZK), Fred van Hoove-é (Hollandia) és az előbb említett Szabados György-é. Ami a három, teljesen különböző stílusfelfogásban játszó zenészben közös, az a tökéletes technika és a hangszer fölötti teljes uralom.

Rainer Brüninghaus hangversenye több blokkból állt, a kimondottan intellektuális, szinte lírai hangvételt válto-

gatta avantgarde, kissé elidegenítő ellentétes részekkel. Ezzel roppant feszültté tette programját.

Fred van Hoove igazi avantgarde zenét produkált. Minden hangzásmódot és formát felhasznál, amit csak zongorán el lehet érni. Játékában jól nyomon lehetett követni azt a bonyolult utat, amelyen fokozatosan eljutott ehhez a kemény, izgalmas zenéhez, amely a mai modern jazz egyik legnehezebb és egyben legkifejezőbb irányzata.

Szabados György koncertje ismét arról győzt meg, ez a zenész egyéni útján jár. Olyan út ez, amely rendkívül nehéz, de elismerésre méltó és értékes. Mindez abból fakad, hogy Szabados kreatív muzsikust. Érezhető volt ez programjának strukturális felépítésében, sajátos bartóki erejű dallamvonalaiiban. Szabados szolisztikus zongorista, ilyenkor bontakozik ki leginkább zenei világának összetettsége, színgazdagsága.

Charlie Mariano (Olaszország) és Jasper van't Hof (Hollandia) duo nem okozott csalódást. Kerek, jól megkomponált kompozíciókat mutatnak be. Érdeklődés volt a hangversenynek, hogy két na-

gyon szuggesztív egyéniség találkozott itt egymással, akik mesterei a hangszereknek (soprán-saxofon-zongora). Mintha évek óta együtt játszanának annyira egyöntetű volt programjuk harmónia- és dallamstrukturája. Bensőséges hangulatú koncert volt.

Tony Oxley (Anglia) dob és ütőhangszeren Sax. basszus klarinét-bőgő) játszott trióban két NDK zenésszel. Tony Oxley nem véletlenül egyik legnépszerűbb avantgarde dobos. Tökéletes free zenét játszott. Szokatlan újszerű metrikai és ritmikai kombinációi nagy sikert arattak. Kár, hogy az általa teremtett felfokozott légkörben nem voltak igazán partnerei a többiek.

A három nap legnagyobb csemegéje a COLOURS együttes koncertje volt. A zenekar tagjai: Eberhard Weber (bőgő), Charlie Mariano (Soprán, alt sax.), Rainer Brüninghaus (billentyűs hangsz.) és John Marshall (dob) másfél órában egészen magas színvonalú programot nyújtott. Modern európai jazzt játszottak, amely elsősorban a klasszikus jazzben gyökerezik, de stilizált formában a kompozíciós zene és néhol a rock elemei is felfedezhetők benne. Egyik muzsikust sem kísért a másikat,

mégis mindannyian alkalmazkodtak egymáshoz, ezáltal egy pillanatra sem bomlott meg a zene belső egyensúlya. Az egyes hangulati és ritmikai részek közötti átmeneteket halatlan könnyedséggel változtaták, állították szembe vagy kapcsolták össze egymással. Eberhard Weber tökéletes játéka és egész lényege lenyűgöző volt. Unikum volt ez a javából.

Sokat vártunk és keveset kaptunk a Walter Norris (zongora), Pege Aladár (bőgő) duó programjától. Az egyébként kitűnő zenészek most nem értették meg egymást, s ez észrevehető volt játékaikon. A Lolasvili-Kurasvili (zongora-bőgő) duó programjából hiányzott az átütő erő. Csalódást keltett most a Dimenzió, a Kaszákó együttes és a Vasvári (bőgő), Füsti Balogh (zongora) Lakatos Antal (saxofon) trió műsora. Erőtlen, átlagos fordulatokra épített kompozíciókat játszottak. Ez előbb említett muzsikuskor zeneje mellett sajnos nagyon kiütöközt. Ez a jazzhétvége is bebizonyította, hogy jó jazzre szükség van. A jó muzsikuskor meg lehetne hívni Budapestre is.

Adorján Judit

1912. — Stockholm: Dr. Prokopp Sándor

Olimpiai bajnokaink

Az egyetemi ifjak az 1900-as évek elején Szemere Miklós pusztalőrinc (a mai pest-lőrinci) birtokán épített céllövöldéjében gyakorolták a sportlövészetet. 1903 májusában már nemzetközi versenyen vettek részt. Az 1912-es stockholmi olimpián pedig a hadipuskaversenyben a tartalékként benevezett dr. Prokopp Sándor — meglepetésre — az első sorozatban nyolcszor találta el az ötödik kör-

ban levő középpontot, egyszer a negyedik, egyszer a harmadik kört. A fél alakú céltáblán minden lövése az ötödik körbe talált, és ezzel a maximális 100 körből 97 kört elérve győzött.

Dr. Prokopp Sándor, a sportlövészet — hadipuska 300 m-es versenyszámának — olimpiai bajnoka 1964. november 4-én hunyt el Budapesten.

ÚSZÓBAJNOKSÁG, 1981

Az ELTE idei úszó bajnokságát április 25-én rendezték meg a Nemzeti Sportuszodában.

Örvendekes tény, hogy az elmúlt évek mérsékelt érdeklődésével ellentétben, az idei versenyre sokan voltak kíváncsiak. Úgy tűnik tehát, hogy hallgatóink között egyre népszerűbb a sportág.

Az eredményeket tekintve érdekesség volt, hogy a tavalyi győztesek (Kiss Anna, Csekhis Ágnes, Ipacs László) megőrizték bajnoki címüket, így különösen a helyezésekért folyt nagy küzdelem.

A nap legizgalmasabb versenyszáma a női váltó volt: az AJTK csapata óriási hátrányt ledolgozva, nagyszerű hajrával szerzett győzelmet.

Az érmeiket, okleveleket Novák Ilona, Csanádi Árpádné és Jafcsák Péter adta át. Minden résztvevő ajándék uszodabérletet kapott.

Eredmények:
NÖK: Gyors: 1. Kiss Anna

(AJTK); 2. Haász Judit (TTK); 3. Deierl Ágnes (BTK). Mell: 1. Csekhis Ágnes (AJTK); 2. Haász Judit (TTK); 3. Deierl Ágnes (BTK). Hát: 1. Csekhis Ágnes (AJTK); 2. Deierl Ágnes (BTK); 3. Kárács Anna (TTK). Pillangó: 1. Kiss Anna; 2. Deierl Ágnes (BTK); 3. Haász Judit (TTK). Váltó: 1. AJTK (Barbél Mónika, Ajkai Bea, Kiss Anna, Csekhis Ágnes). 2. BTK—TTK (Ravasz Kinga, Kárács Anna, Deierl Ágnes, Haász Judit).

FERFIÁK: Gyors: 1. Ipacs László (TTK); 2. Medvey András (TTK); 3. Molnár Csaba (TTK). Mell: 1. Gallyas Ferenc (TTK); 2. Sükösd Miklós (BTK); 3. Karis Tamás (AJTK). Mell: 1. Ipacs László (TTK); 2. Medvey András (TTK); 3. Sali Attila (TTK). Váltó: 1. TTK „A” csapat (Ipacs, Gallyas, Molnár, Sükösd); 2. TTK „B” csapat (Sali, Buczolic, Gelencsér, Medvey).

Tóth László
III. éves jogász

A „szerencsés” bölcsész

„Sok fiatal keserű szájjal indul el a pályán, amikor azt tapasztalja, hogy a jó összeköttetés többet ér a nagyobb tudásnál, s hogy a fiatal diplomás a legcsöbbször munkakerő.” (Részlet a KISZ Központi Bizottságának kongresszusai leveléből, 1981.)

Verebélyi Kálmán 27 éves. Újságíró gyakornok — Magyar Hírlap — Külpolitikai rovat.

— Mikor és milyen szakon végeztél?

— 1980-ban az ELTE BTK spanyol—portugál szakán, illetve, ha egészen pontosan akarok fogalmazni, csak spanyol szakon, mivel a portugál szakon még két évem van hátra.

Eredetileg történelem—spanyol szakon kezdtem az egyetem 1975-ben, és csak miután a portugál tanszék megalakult, változtattam a történelem szakot portugálra. Ennek két oka volt: egyrészt a nyelvem mindig is érdekelt, és a portugál nyelv vonzónak tűnt, másrészt úgy láttam, hogy történelem—spanyol szakos diplomával nehezen tudnék állást találni. A három szakot pedig, úgy érzem, nem lehet színvonalasan egyszerre végezni.

— Nyelvszakon végeztél, most pedig egy országos napilap külpolitikai rovatánál dolgozol, hogy kerültél oda?

— Egyetemista koromban is érdekelt már az újságírás, a politika. Egy szerencsés véletlen folytán megismerkedtem valakivel, aki bemutatott a lapnál. Mivel spanyolul és portugálul már akkor is jól beszéltem, és az angolt is tudtam használni, megemlésték, ha van kedvem, írjak egy-két cikket dél-amerikai, afrikai kérdésekről, esetleg fel tudjak használni. Megpróbáltam. Így már egyetemista koromban megjelent néhány írásom a lapban. Amikor végeztem, megkérdezték, volna-e kedvem dolgozni a Magyar Hírlapnál, ha esetleg lesz egy gyakornoki státuszunk. Azt mondtam: igen. Szerencsém volt.

— Mennyire sikerült a beilleszkedésed, hogy fogadtak a munkahelyeden?

— Viszonylag gyorsan sikerült beilleszkednem. Ez annak volt köszönhető, hogy nagyon jó a munkahelyi légkör a lapnál, és én sem voltam egészen ismeretlen, hiszen már korábban megfordultam a szerkesztőségben. A kollégák igyekeztek mindenben segítségemre lenni, ami nagyon jól esett nekem. Itt az egymás segítése, támogatása természetes dolog.

Ami nehezebb volt, az a beilleszkedés szakmai oldala. Sok mindent most kell megtanulni, amire az egyetem sajnos nem készített fel. Ilyen az íráskészség, a stílus és egyebek. Azt hiszem, a magyar

szakot leszámítva nemigen történnek az oktatók a hallgatók írásainak szűk szakmai szempontokon kívüli bírálatával, pedig az is hasznos lehetne számunkra, ha tudnák hol, miben kell még fejlődniük.

— Úgy tűnik, jól sikerült a beilleszkedésed. Milyennek látod a további lehetőségeket?

— Jelenleg gyakornok vagyok. Most tavasszal felvételezem az újságíró iskolába. Ennek remélhetőleg sikeres elvégzése után, mint pályakezdő munkatárs fogok dolgozni. Munkám most is van bőven. A spanyol és portugál nyelvű világ, amely szűkebb szakmai területem, állandó feladatokat ad. Ha időm engedi, van lehetőségem arra, hogy más rovatoknál is írjak.

Az előbb említett újságíró iskola sikeres elvégzése és a munkatársi beosztás azt is jelenti, hogy adott esetben a külföldre utazás lehetőségei is megnyílnak előttem, és a fizetésem is emelkedni fog.

— Emlegetted a fizetést. Milyen a jelenlegi anyagi, illetve lakáshelyzeted?

Nem túl rózsás. A fizetésem 2600 forint, ami a mai árak mellett nem nagy összeg, emellett albérlésem lakom.

Ha azonban arra gondolok, hogy számos évfolyamtársam állás nélkül van még mind a mai napig, illetve olyan munkát végez, amihez maximum középszintű végzettség szükséges, akkor az én helyzetem

kimondottan jó. Nem hiszem egyébként, hogy a lakáshelyzetemben belátható időn belül gyökeres változás történne. Még ha valami csoda folytán jelentősebb összeghez jutnék, akkor sem vásárolhatnék Budapesten lakást, mivel vidéki vagyok és az ötéves munkaviszony megszerzésére még több mint négy évem van hátra.

— Végül hadd kérdezzem meg, elégedett vagy-e jelenlegi helyzeteddel?

— Mindenekelőtt szeretném leszögezni, hogy az én esetem egyáltalán nem mondható tipikusnak, mondhatom azt is, a kevés szerencsés pályakezdő közé tartozom. Van állásom, azzal foglalkozom, amit szeretek, a munkám örömet okoz. Minden jel arra mutat, hogy a szakmai fejlődésem biztosított, jó kollektívába kerültem, amely úgy érzem befogadott. Mindezek ellenére azt kell mondanom, hogy az anyagi helyzetem bizonytalan, ami azért sok mindenre kihat. Ahhoz, hogy jobbat keressék, más mellék munkát kellene vállalom, ez viszont azzal járna, hogy esetleg a „főmunkámat” amire egy kezdőnek nagyon kell figyelnie, elhanyagolnám, aminek szintén csak rossz következményei lehetnének.

Úgy vélem, nyugodtan kijelenthetem szerencsés pályakezdő vagyok.

Szakály Sándor

HALANDZSA MESE

Hol volt, hol nem volt, húsz éve, vagy talán régebben is, volt egyszer egy varázsló, aki elhatározta, hogy épít egy kacsalábon forgó szatizzenegyemeletes palotát.

Kacsaláb ugyan nem termett azon a vidéken, mit lehetett tenni, egy kopott, de fényesre vasalt lúdtalpra állították a soktornyú csodát.

Nyögött szegény lúdtalp, s rögtön nyafogni kezdett, hívának neki ortopédust.

Jött az ortopédus, s felírt egy bébi parafabetétet felmúlt fémbetét helyett.

Nem csoda, hogy megroppan a lúdtalp, lefejt az úszóhártya, és a palota sem forgott sehnél sebesebben: állt, mint a cövek.

★

Egyszer a varázslónak elfogyott a pénze. Hogy némi aranyakra szert tegyen, összehívta a mestereket, körülállták.

— Eladom nektek szép palotát — mondta a varázsló mosolyogva.

— Nem kell nekünk! — nevettek a mesterek. — Görbe a háta, csöppög az orra, púpos a plafon, izzad a napon!

Összehívta ekkor a varázsló a deákokat. Bezzeg azokat nem érdekelte a girbe-gurba palota reumája.

Behurcolkodtak tudós könyveket és tengerzöld sörösuveket cipelve. Tanultak, tanultak (és természetesen tanultak), és nem értette a fenséges király, a hoptiszteltetű főkenstárnok, miért olyan sok a halott sörösuveg az ablakok alatt.

Innen-onnan

● A BEAC színe fekete-fehér, a MAFC-é piros-fehér. Legutóbb a két csapat mégis „ellentétes” mezben játszott a bajnoki mérkőzésén. A fekete-fehérek győztek. Az egyik idősebb szurkolóknak szemet szúrt, hogy a Népsport szerdai számában így jelent meg az eredmény: MAFC—BEAC 1:0 (1:0). Sebtyben felhívta a szerkesztőséget és izgatottan közölte a tévedést. A legnagyobb meglepetésére azt a választ kapta, hogy a csapatok tévedtek, amikor nem a „saját” mezükben játszottak (?).

● Az utóbbi időben előfor-

dultak a csapaton belüli fegyelméletlenségek. Az egyik kapus „elfelejtett” kimenni a bajnoki mérkőzésre, mások gyenge fizikai állapotban játszottak, ismét mások „rácsavarodtak” a labdára és később továbbították azt. Emlékeztetőül hadd idézzük a labdarúgás arany szabályát: egy mindekiért, mindenki egyért. De azt sem szabad elfelejteni, hogy a játékosnál sokkal gyorsabb a labda, annak idejében való továbbbírása. Erdemes volna, ha a visszasságokat a játékosok magukban és egymás között is „tisztáznák”.

★

Történt vala, hogy egy, a földszintről kiejtett PVC fogmosópohár betört egy bombabiztos bunker tetejét. Olyan haragra gerjedt ekkor a fenséges király a főkenstárnokkal egyetemben, hogy még a tinta is elcsápatd belé...

Ha a tinta el nem csápatd volna, az én mesém is tovább tartott volna, de a fehér tintával hiába írok a fehér papírra, még magam sem tudom elolvasni... Hát még te, öregem!

Farkas Péter

Így kellene mindig játszani

BEAC—KISTEXT 3-2 (1-2). Góllövők: Eördögh 2, Kelemen. BEAC: Kovács II. — Vigh (Somoskői, 75. perc), Papp, Eördögh, Forgács — Légrádi, Bujtor, Bödös (Auer, 80. perc) — Kelemen, Bánhegyi, Balogh.

A BEAC-pálya nagyszerű gyepszőnyegén az első helyeztet mi hagyjuk ki. Bánhegyi elhúzott a jobb szélen, beadását Kelemen 12 méterről mellé pendítette. Azután a KISTEXT fölénybe került, és két jó lövéssel már 2-0-ra vezetett a 20. percben. A 27. percben Balogh kitört a bal szélen, az alapvonalról visszafelvet, és az előrevetődő Eördögh élesen a jobb sarokba fejt. 1-2. A 38. percben a védők mögé kerülő Balogh óriási helyzetben 11 méterről a kivetődő kapusba lőtte a labdát. A második fél-

időben folytatódott az enyhe KISTEXT-fölény, de mégis mi értünk el gólt. A 63. percben Bödös bal oldali szöglete a kapunak háttal felugró Eördögh hátról pattant a hálóba: 2-2. Veszedelemesen támadott ezután a feljutásért harcoló KISTEXT, de a védelem jól állt a lábán. A 74. percben Bánhegyi ismét ellenállhatatlanul robbogott el a védők mellett, beadását a bal oldalon felúto Kelemen 4 méterről fejtette a kapuba. 3-2. A mérkőzés hátralevő részében eldurvult a játék, a bíró több sárga lapot kiosztott, de az eredmény már nem változott. A csapat megérdemelten szerzett értékes győzelmet. Lelkes, odaadó játékaival 0-2-ről tudott fordítani.

B. A.